



Arrest

nr. 217 386 van 25 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. ZAMANI
Frans Gasthuislaan 33
1081 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. ZAMANI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Khanadara dat gelegen is in het district Moqur van de provincie Ghazni. In 2007 ging u er aan de slag als chauffeur voor A.Q. (...) die u diende te vervoeren van zijn huis naar het kantoor. U ontving in die periode twee dreigbrieven van de taliban en ook toen u later diende in het Afghaanse leger ontving u nog twee dreigbrieven van de taliban vanwege uw werk als chauffeur bij A.-H. (...). Toen H.A.Q. (...) vermoord werd nam u ontslag en u meldde u zich aan bij het leger. U maakte deel uit van het korps in Kabul waar u drie maanden training volgde. Na de training was u betrokken in een incident in de provincie Maidan Wardak tijdens een trainingsmissie. Collega's van u raakten gewond en werden gedood. Toen u niet veel later diende deel te nemen aan een missie in de provincie Badghis achtte u dit onveilig en u

vluchtte weg uit het leger. Te Badghis werd het leger in een hinderlaag gelokt door de talibancommandant Mullah D. (...). Vervolgens werd u er door het leger van beschuldigd samen met enkele collega's als spion te hebben gefungeerd voor de taliban. Via een vriend kwam u te weten dat u werd veroordeeld door de militaire rechtbank van Kabul. Toen uw naam verscheen in kranten en op televisie besloot u te vluchten. Na uw vertrek uit Afghanistan vernam u dat uw broer in Afghanistan werd gearresteerd. Op 4 februari 2009 verliet u Afghanistan en u werd in België opgepakt op de luchthaven op 16 mei 2009, komende van Athene. Drie dagen later verklaarde u zich te Vottem vluchteling. In het kader van de Dublin-verordening werd u op 14 december 2009 naar Griekenland gerepatriëerd. In Griekenland werd u naar Turkije gedeporteerd. Vervolgens reisde u opnieuw naar Europa. Op 8 maart 2010 werden uw vingerafdrukken genomen in Frankrijk. U leefde vervolgens illegaal te Brugge en op 7 oktober 2010 verklaarde u zich een tweede keer vluchteling in België. Op 27 augustus 2012 nam het CGVS een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 26 februari 2013 in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). U keerde niet naar uw land van herkomst terug en verzocht op 6 juli 2015 een derde maal asiel in België. Op 30 november 2015 werd u door het CGVS de status van subsidiaire bescherming toegekend.

Op 15 januari 2018 werd u door de Correctionele Rechtbank te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens deel te hebben uitgemaakt van een vereniging opgericht met het oogmerk om misdaden te plegen waarop levenslange opsluiting staat of opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar of een langere termijn, met name van een vereniging die zich bezighield met mensensmokkel.

Op 14 juni 2018 ontving het CGVS een brief waarin de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

U legde ter ondersteuning van uw verklaringen volgende documenten neer: foto's van uw tante, attesten van gevolgde opleidingen voor taal en integratie, arbeidscontracten en loonbrieven.

B. Motivering

Op 27 november 2015 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus was ingegeven door de vaststelling dat in uw regio van herkomst een reëel risico bestaat op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, uw status vandaag moet worden ingetrokken.

Artikel 55/5/1 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die op grond van artikel 55/4 §§1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn.

Artikel 55/4, § 1 c) stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald een vonnis van de Correctionele rechtbank te Gent van 15 januari 2018.

Uit dit vonnis blijkt dat u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens deel te hebben uitgemaakt van een vereniging die zich bezighield met mensensmokkel.

Zo oordeelde de rechtbank dat u deel uitmaakte van de ketting van personen die slachtoffers op bestelling smokkelden met als eindbestemming het Verenigd Koninkrijk. U zorgde voor het transport van vluchtelingen, een safehouse en desgevallend valse paspoorten. U was ook betrokken bij de betalingen door de slachtoffers. Uw strafbare deelneming aan een vereniging gericht op het plegen van feiten van mensensmokkel staat bijgevolg vast (vonnis, p. 76 – 77). Bij het bepalen van de strafmaat houdt de rechtbank rekening met de zwaarwichtigheid van de feiten en met de ernst van de totaal onverantwoorde risico's die zij hebben genomen. Waar u ondergeschikt om de gunst van de opschorting verzocht, oordeelde de rechtbank dat de tweede beklagde en u "actiever betrokken [waren] bij de concrete organisatie van diverse smokkeltransporten en hielden zich ook bezig met de financiële kant van de zaak. De gunst van de opschorting is in hun hoofde een onvoldoende maatschappelijk sterk signaal en biedt onvoldoende garantie op het in de toekomst zich onthouden van het verder plegen van dergelijke misdrijven." (vonnis, p. 80 – 81)

Uit de motivering en de strafmaat van het vonnis van 15 januari 2018 blijkt duidelijk dat het ernstige feiten betreffen.

Bijgevolg kan niet getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Uw subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg op grond van artikel 55/5/1 § 2 ingetrokken.

U werd op 12 september 2018 gehoord door het CGVS waarbij u de gelegenheid kreeg argumenten aan te brengen tot behoud van uw status. De redenen die u aanbracht kunnen een behoud van uw status niet rechtvaardigen. In uw verweer tegen de intrekking van uw status gaf u in hoofdzaak aan dat u zich aanziet als onschuldig aan de feiten waarvoor u veroordeeld bent en dat u bijgevolg ook niet aanzien kan worden als gevaar voor de samenleving (CGVS, p.5). Inzake uw stelling dat u onschuldig bent, kan het CGVS maar vaststellen dat de rechter anders geoordeeld heeft in een omstandig gemotiveerd vonnis. Daarbij dient het opvallend te worden genoemd dat u niet in beroep bent gegaan tegen uw veroordeling. Bovendien stelt het CGVS vast dat de door u tegenover het CGVS verklaarde feiten niet geheel stroken met de vaststellingen zoals die zijn weergegeven in het vonnis. Zo gaf u tegenover het CGVS aan dat u slechts één van de mededaders in voornoemde rechtszaak kent, en met hem louter 2-3 keer telefonisch contact heeft gehad. Deze verklaringen stroken alvast niet met de vaststellingen van het gerechtelijk vonnis waaruit blijkt dat u ook met andere mededaders telefonisch contact heeft gehad en onder andere met hen informatie had uitgewisseld over de financiële kant van de concrete organisatie van smokkeltransporten. Bovenstaande verklaringen door u zijn aldus niet van aard dat zij een behoud van uw status vermogen te rechtvaardigen.

Volledigheidshalve zij nog aangestipt dat u eveneens aanhaalde (CGVS, p.7) dat u via een Afghaans nieuwsmiddeel vernomen had dat recent geleden een deserteur ter dood veroordeeld was voor feiten uit 2014 in Afghanistan. Niet alleen heeft deze nieuwsinformatie geen betrekking op u persoonlijk. Bovendien zij in herinnering gebracht dat in het kader van uw voorgaande asielaanvragen uw betrokkenheid bij het Afghaanse leger en ergo uw vermeende desertie uit het Afghaanse leger geloofwaardigheid misten. Bijgevolg is ook deze verklaring door u niet van aard dat deze argumentatief als reden ter behoud van uw status kan worden aangevoerd.

De door u neergelegde documenten (foto's, attesten van gevolgde opleidingen voor taal en integratie, arbeidscontracten en loonbrieven) vermogen evenmin bovenstaande vaststellingen te weerleggen. De attesten van gevolgde opleidingen voor taal en integratie, arbeidscontracten en loonbrieven geven enkel blijk van uw mate van integratie en uw professionele activiteit in de Belgische samenleving. Deze feiten zijn echter niet van aard dat ze een ander licht vermogen te werpen op uw daadwerkelijke veroordeling. De twee foto's beelden luidens uw verklaringen uw tante uit in gezelschap van u. Uit de foto's kan echter op zich geen enkele afleiding worden gemaakt aangaande de identiteit of familieband tussen deze vrouw en u, laat staan dat zij vermogen de hierboven verzamelde vaststellingen te beïnvloeden of weerleggen.

Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Afghanistan. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker beroept zich in een eerste en enig middel op de "schending van de Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29.07.1991) en schending van artikelen 48/4 en 55/5/1 van de Vreemdelingenwet".

Hij wenst op te merken dat aan hem niet op ernstige wijze de betrokkenheid bij mensensmokkel kan worden verweten. Verzoeker heeft tegen het vonnis geen hoger beroep ingesteld omdat hij genoeg had van de lang aanslepende procedure en het onderzoek dat enkel à charge werd gevoerd. Gelet hierop en op het feit dat het leveren van negatief bewijs niet mogelijk was, heeft hij beslist geen beroep in te stellen tegen het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Gent. Verzoeker wijst in deze op zijn verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS.

"Uit voormelde verklaring blijkt duidelijk dat het gerechtelijke onderzoek à charge werd gevoerd. Het Openbare Ministerie heeft blijkbaar vorderingen ingesteld voor mededaderschap aan mensensmokkel, doch werd verzoeker NIET veroordeeld voor daderschap en/of mededaderschap aan mensensmokkel. De vordering van het Openbare Ministerie werd zelfs herleid tot het deelnemen aan een criminele vereniging om verzoeker hoe dan ook te kunnen veroordeeld om zeven maanden voorhechtenis te kunnen dekken. Om die zeven maanden voorhechtenis te kunnen dekken diende de Correctionele Rechtbank verzoeker te veroordelen tot 18 maanden gevangenisstraf, daar verzoeker een blanco strafregister had en dus normaliter in aanmerking zou komen voor een derde van de straf.

Wat er ook van zij, gelet op het strafdossier en artikel 324 van het Strafwetboek kan worden aangenomen dat het misdrijf waarvoor verzoeker werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank Gent niet dermate ernstig is dat de subsidiaire bescherming van verzoeker zou moeten worden ingetrokken.

Het feit dat het CGVS de subsidiaire bescherming heeft ingetrokken zal tot gevolg hebben dat verzoeker niet meer over geldige documenten zou kunnen beschikken om zich op het Belgische grondgebied te begeven. Hij zal dan ook een risico lopen een bevel te ontvangen het grondgebied te verlaten. Dit zal ervoor zorgen dat verzoeker gedwongen zal worden terug te keren naar Afghanistan.

Gelet op non bis in idem-beginsel kan verzoeker ook niet opnieuw worden bestraft door in een onzekerheid te moeten leven, in een voortdurend angst, te worden verwijderd naar Afghanistan. Bovendien, zal dit ook niet proportioneel zijn met het misdrijf waarvoor hij werd veroordeeld, daar hij met de intrekking van zijn subsidiaire bescherming en dus zonder verblijfsvergunning in een onzekerheid zou terecht komen. Deze onzekerheid zorgt voor zeer veel stress. Verzoeker is een jonge man en kan door deze onzekerheid niet toekomst opbouwend leven in België. Zonder verblijfsvergunning is nog moeilijker voor een persoon met vreemde origine om aan het werk te geraken en/of op welke wijze dan ook deel te nemen aan het maatschappelijk leven in België.

Verder, dient eveneens te worden opgemerkt dat het leven van verzoeker, alsook de fysieke integriteit van verzoeker in het gedrang is bij terugkeer naar Afghanistan.

Het CGVS betwist verder niet dat verzoeker afkomstig is uit het district Moqur in de provincie Ghazni.

In casu dient dus rekening te worden gehouden met de actuele toestand van de veiligheidssituatie van de provincie Ghazni en meer bepaald van het district Moqur”.

Vervolgens voert verzoeker een uitgebreid betoog inzake de veiligheidssituatie in voormeld(e) district en provincie. Eveneens vestigt hij de aandacht op informatie omtrent de situatie en mogelijke problemen voor personen die terugkeren naar Afghanistan.

Verzoeker concludeert:

“Gelet op het voorgaande dient dan ook te worden geconcludeerd dat de motivering in de bestreden beslissing niet juist is, noch juridisch aanvaardbaar. De bestreden beslissing steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven. De beslissing werd derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd, daar zij geen rekening houdt met de impact die de beslissing tot intrekking van subsidiaire bescherming heeft voor verzoeker. Verzoeker zal zoals hierboven uiteengezet in een zeer onzekere situatie terechtkomen. Deze onzekerheid zal uiteraard heel veel stress veroorzaken en een psychische marteling betekenen voor verzoeker. Hiermee werd dus in de bestreden beslissing geen rekening gehouden.

Uit de bovenvermelde rapporten blijken bovendien eveneens duidelijk dat het geweld in de regio van waar verzoeker afkomstig was toegenomen. Uit het voorgaande kan dan ook duidelijk worden vastgesteld dat het geweld in de regio nog steeds willekeurig is.”

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Nog daargelaten dat verzoeker nalaat te preciseren welk(e) artikel(en) van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hij *in casu* geschonden acht, dient te worden opgemerkt dat de formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van voormelde wet, tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. De bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° en § 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/5/1, § 2, 1° luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :

1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn; (...)"

Artikel 55/5/1, § 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Wanneer de Commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4."

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

3.3. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig deze bepaling trekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus in onder meer ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, § 1, c) uitgesloten wordt of had moeten zijn. Dit is het geval wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een vreemdeling een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd als volgt:

"Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald een vonnis van de Correctionele rechtbank te Gent van 15 januari 2018.

Uit dit vonnis blijkt dat u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens deel te hebben uitgemaakt van een vereniging die zich bezighield met mensensmokkel.

Zo oordeelde de rechtbank dat u deel uitmaakte van de ketting van personen die slachtoffers op bestelling smokkelden met als eindbestemming het Verenigd Koninkrijk. U zorgde voor het transport van vluchtelingen, een safehouse en desgevallend valse paspoorten. U was ook betrokken bij de betalingen door de slachtoffers. Uw strafbare deelneming aan een vereniging gericht op het plegen van feiten van mensensmokkel staat bijgevolg vast (vonnis, p. 76 – 77). Bij het bepalen van de strafmaat houdt de rechtbank rekening met de zwaarwichtigheid van de feiten en met de ernst van de totaal onverantwoorde risico's die zij hebben genomen. Waar u ondergeschikt om de gunst van de opschorting verzocht, oordeelde de rechtbank dat de tweede beklagde en u "actiever betrokken [waren] bij de concrete organisatie van diverse smokkeltransporten en hielden zich ook bezig met de financiële kant van de zaak. De gunst van de opschorting is in hun hoofde een onvoldoende maatschappelijk sterk signaal en biedt onvoldoende garantie op het in de toekomst zich onthouden van het verder plegen van dergelijke misdrijven." (vonnis, p. 80 – 81)

Uit de motivering en de strafmaat van het vonnis van 15 januari 2018 blijkt duidelijk dat het ernstige feiten betreffen.

Bijgevolg kan niet getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Uw subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg op grond van artikel 55/5/1 § 2 ingetrokken.

U werd op 12 september 2018 gehoord door het CGVS waarbij u de gelegenheid kreeg argumenten aan te brengen tot behoud van uw status. De redenen die u aanbracht kunnen een behoud van uw status niet rechtvaardigen. In uw verweer tegen de intrekking van uw status gaf u in hoofdzaak aan dat u zich aanziet als onschuldig aan de feiten waarvoor u veroordeeld bent en dat u bijgevolg ook niet aanzien kan worden als gevaar voor de samenleving (CGVS, p.5). Inzake uw stelling dat u onschuldig bent, kan het CGVS maar vaststellen dat de rechter anders geoordeeld heeft in een omstandig gemotiveerd vonnis. Daarbij dient het opvallend te worden genoemd dat u niet in beroep bent gegaan tegen uw veroordeling. Bovendien stelt het CGVS vast dat de door u tegenover het CGVS verklaarde feiten niet geheel stroken met de vaststellingen zoals die zijn weergegeven in het vonnis. Zo gaf u tegenover het CGVS aan dat u slechts één van de mededaders in voornoemde rechtszaak kent, en met hem louter 2-3 keer telefonisch contact heeft gehad. Deze verklaringen stroken alvast niet met de vaststellingen van het gerechtelijk vonnis waaruit blijkt dat u ook met andere mededaders telefonisch contact heeft gehad en onder andere met hen informatie had uitgewisseld over de financiële kant van de concrete organisatie van smokkeltransporten. Bovenstaande verklaringen door u zijn aldus niet van aard dat zij een behoud van uw status vermogen te rechtvaardigen.

(...)

De door u neergelegde documenten (foto's, attesten van gevolgde opleidingen voor taal en integratie, arbeidscontracten en loonbrieven) vermogen evenmin bovenstaande vaststellingen te weerleggen. De attesten van gevolgde opleidingen voor taal en integratie, arbeidscontracten en loonbrieven geven enkel blijk van uw mate van integratie en uw professionele activiteit in de Belgische samenleving. Deze feiten

zijn echter niet van aard dat ze een ander licht vermogen te werpen op uw daadwerkelijke veroordeling. De twee foto's beelden luidens uw verklaringen uw tante uit in gezelschap van u. Uit de foto's kan echter op zich geen enkele afleiding worden gemaakt aangaande de identiteit of familieband tussen deze vrouw en u, laat staan dat zij vermogen de hierboven verzamelde vaststellingen te beïnvloeden of weerleggen."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Waar hij verwijst naar zijn verklaringen bij het CGVS, dient te worden vastgesteld dat deze verklaringen door verweerder en in de voormelde motivering uitdrukkelijk en terdege in rekening worden gebracht.

Waar verzoeker andermaal zijn aandeel in de feiten waarvoor hij werd veroordeeld tracht te ontkennen en te minimaliseren, dient te worden opgemerkt dat hij hiermee eenvoudigweg voorbijgaat en op generlei wijze afbreuk doet aan de inhoud van het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Gent en de voormelde, op dit vonnis geschraagde motieven.

Nog los van de vaststelling dat van verzoeker, indien hij werkelijk meende onschuldig te zijn, weldegelijk mocht worden verwacht dat hij tegen dit vonnis in beroep zou zijn gegaan en dat de door hem aangehaalde procedurele besloemingen daaraan geenszins afbreuk doen, maakt het feit dat verzoeker niet in beroep ging tegen het vonnis dat zijn veroordeling definitief is, dat het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Gent kracht van gewijsde geniet en dat de Raad gebonden is door de inhoud ervan.

Uit het vonnis en de voormelde, dienaangaande in de bestreden beslissing opgenomen elementen, blijkt genoegzaam dat verzoeker werd veroordeeld voor het plegen van ernstige feiten. Bijgevolg kan niet worden betwijfeld dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

In zoverre verzoeker verwijst naar mogelijke secundaire gevolgen van de bestreden beslissing en daarbij alludeert op een preciaire verblijfsituatie, onzekerheid, stress en moeilijkheden om werk te vinden, deel te nemen aan het maatschappelijke leven en zijn toekomst uit te bouwen, dient te worden opgemerkt dat hij met zijn betoog dienaangaande geenszins afbreuk doet aan het feit dat hij definitief werd veroordeeld voor een ernstig misdrijf. Geen van deze elementen ligt heden ter beoordeling voor en staat eraan in de weg dat er toepassing wordt gemaakt van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet. De Raad spreekt zich te dezen immers niet uit over een maatregel tot verwijdering, noch over verzoekers verblijfsstatus. Hij gaat enkel na of er in hoofde van verzoeker al dan niet met recht werd besloten tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormeld wetsartikel. Zo verzoeker meent op basis van de voormelde gronden recht te hebben op een verblijfsstatus in België, dient hij zich voor de beoordeling van deze elementen aldus te richten tot andere, hiertoe geëigende procedures.

Het beginsel "*non bis in idem*", dat voornamelijk speelt in het strafrecht en het fiscaal recht en inhoudt dat niemand tweemaal mag worden berecht of bestraft voor hetzelfde feit, verhindert in tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt verder in het geheel niet dat in hoofde van een verzoeker om internationale bescherming aan wie initieel de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, nadien en nadat hij werd veroordeeld voor een ernstig misdrijf, de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet weer wordt ingetrokken.

Tot slot kan nog worden opgemerkt dat, waar verzoeker verwees naar een ter dood veroordeelde deserteur en hierover gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing, nog daargelaten dat verzoeker de motivering dienaangaande aanvecht noch betwist, de beoordeling van deze elementen in wezen niet valt onder het eerste onderdeel van de bestreden beslissing dat betrekking heeft op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze beoordeling valt, net als de beoordeling van verzoekers betoog inzake de veiligheidssituatie in zijn land en regio van herkomst en inzake de situatie en mogelijke problemen voor personen die terugkeren naar dit land en deze regio, wel onder het tweede onderdeel van de bestreden beslissing, met name het advies dat verweerder overeenkomstig artikel 55/5/1, § 3 van de Vreemdelingenwet verstrekt wanneer deze van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden ingetrokken.

Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 55/5/1, § 2, 1° *juncto* artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet terecht besloten tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker.

3.4. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 55/5/1, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus dient ingetrokken te worden op grond van artikel 55/5/1, § 1 of § 2, 1°, een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van de betrokkene in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan het advies dat de commissaris-generaal op grond van voormelde bepaling verstrekte, gezien dit advies luidt dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, *in casu* logischerwijze niet aanvechten.

De Raad verwijst te dezen ten overvloede naar rechtspraak van de Raad van State waarin met betrekking tot het advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 het volgende werd gesteld:

“Al komt dit advies voor in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus als instrumentum, het is te onderscheiden van die beslissing als negotium. Enerzijds vormt de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt ze geen verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling” (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

Het voormelde advies, verstrekt door de commissaris-generaal, is in het kader van onderhavige beroepsprocedure aldus hoe dan ook niet aanvechtbaar.

Het voorwerp van onderhavig beroep dient zich te beperken tot de beslissing tot intrekking van de initieel aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° *juncto* artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet. Een nieuwe beoordeling van de initiële weigering van de vluchtelingenstatus en/of de verklaarde actuele nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet kan dus niet het voorwerp uitmaken van huidige beroepsprocedure. Verzoeker is gehouden om eventuele nieuwe elementen dienaangaande kenbaar te maken via de geëigende procedure, zijnde een nieuw verzoek om internationale bescherming.

3.5. Gelet op het voorgaande, dient de intrekking van verzoekers subsidiaire beschermingsstatus te worden bevestigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiend februari tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT